

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

Mindennemű, akár a szerkesztőséget,
akár a kiadóhivatalt illető küldemény
a főiskolába címzendő.

Megjelenik: havonként kétszer.

Felölös szerkesztő:
SIPOS BÉLA.

Főmunkatársak:
ADY ENDRE — KISS ÁRPÁD.

Kiadóhivatal főnöke:
MOHÁCSY JÁNOS.

Előfizetési ár:

Egész évré 3 frt, félévre 1 frt 50 kr,
negyedévre 75 kr.

Egyetemi és akadémiai hallgatóknak,
önképzőköröknek

egész évre 1 frt 50 kr, félévre 75 kr.

Egy szám ára: 10 krajcár.

A mi jó barátaink.

Az elmúlt hetekben nemcsak a vidéki, de a fővárosi sajtót is erősen foglalkoztatta az a mozgalom, melyet a nagyvárad oláh jogászság legkevésbé sem nemes intencióktól vezéreltetve — indított.

Hogy a Magyarországon élő oláh ifjuság soha sem viseltetett egy szemernyi szeretettel sem a magyar nemzet, ennek alkotásai, kulturális intézményei iránt, azt régen tudtuk, de hogy gyűlöletének, fajszenvedélyének olyan példátlanul impertinens alakban adjon kifejezést, nem gondoltuk volna.

Hiszen mi mindig a legmelegebb rokonszenvvel igyekeztünk őket magunkhoz csatolni, elfeledve ezer meg ezer megbántást, készek voltunk baráti jobbot nyújtani — s íme a legelső alkalommal, mint az a mesebeli kigyó, a legérzékenyebb helyen ütnek rajtunk sebet.

Nem akarok én izgatni az ő fajuk ellen, tisztességes magyar ember ilyen eszközökhöz nem fordul, de nem hallgathatom el meggyőződésemet, mely szomorú tapasztalatok alapján érlelődött meg bennem. Lehet a magyar nemzet akár milyen igazságos, engedelkeny velők szemben, ők azt nem fogják megbecsülni, mert a szívökben égő olthatatlan magyar gyűlöletet nem lohasztja le semmi sem.

Gyaláztak, — piszkoltak bennünket egész Európa előtt, a jeles „Liga“ által megfizetett külföldi lapokban megrágalmazták, a leghazugabb vádakkal illették a magyar kormányt — s mikor mi mindezeket elfeledtük, békejobbot nyújtottunk, a nagyvárad oláh jogászság újra előveszi a

piszkot, a sárt s megdobál vele bennünket, — hiszen mi olyan béketűrők vagyunk.

A mig egyik-másik oláh pópa, vagy ügyvéd elvakult szenvedélyével reánk ront s gyalázattal illeti a magyar nevet, e lap hasábjain nem szólalunk fel, mert nem szólalhatunk, nehogy a politizálásnak még csak a gyanuja is reánk háramoljék. De mikor egy testvér akadémia ifjusága, melynek minden tagja magyar földön él, magyar kenyeret eszik, s e magyar államtól várja jövő boldogulását, ilyen módon mutatja ki a foga fohérét, nem hagyhatjuk szó nélkül.

A Kolozsvári Egyetemi Lapok cikkírója foglalkozván e kérdéssel, nagy bölcsességgel békejobbot ajánl, Egyesüljünk — ugymond — a komoly munkára.

A körülményeket ismerő ember elmosolyodik és azt mondja reá — nevetséges — 20 év tapasztalata nem győz meg valakit, hogy lehetetlen dolgokért ne emeljen szót.

Akkor fog az oláh ifjuság szívesen kezni a magyarral, ha mi erről a vérrel megszentelt földről kitakarodunk, s nekik engedjük át a tért.

Én nem ajánlok békejobbot, mert úgy is hasztalan, hanem mint mondtam, ebben a dologban szerzett tapasztalatom alapján egész határozottsággal ajánlhatom, hogy e magyar diákság a nagyvárad esetből kifolyólag szakítson meg az oláh diáksággal mindenféle összeköttetést, ne legyen róla többé tudomást.

Nem méltók reá, hogy róluk beszéljünk, nem érdemesek, hogy keblünkön melengessük őket, hiszen előbb-utóbb ugyis megmarnak. Hogy azután vészkiáltásukkal beharangozzák egész Európát — nem bánjuk, — mert a külföld is

nap-nap után meggyőződik, hogy nincs igazságuk, hiszen a legtöbb helyen már most sem veszik őket komolyan.

Hogy abból a régi közmondásból idézzek, a karaván folytatni fogja a maga útját, vagyis a magyar ifjuság küzdeni fog kitűzött céljaiért, s nem fogja észrevenni *jó barátainak* hiányát!

S. B.

A pusztaszeri diákemlék.

A millenium ünnepi mámorában a Magyar Diákszövetség Kecskeméten tartotta kongresszusát. Szükségtelen mondani, hogy volt lelkesedés quantum satis, hangzott dikció ezer meg ezer — s eredmény — ősi szokás szerint — nem volt semmi.

A kongresszus eltartott vagy három napig. Egyik napnak kiemelkedő érdekességet kölcsönzött az a körülmény, hogy a pusztaszeri milleniumi diákemlékoszlop alapköveit akkor rakták le.

Külön vonattal mentünk ki a hatalmas, történelmi emlékü pusztára, s szívünket igazi lelkesedés fogta el. Mert hát felemelő dolog is volt az, mikor a magyar diákság színe-java ezer év múlva ősök véretől megszentelt földön esküszik fel az

ujabb ezer évre. Köny szökött szemünkbe a lelkes szónoklatok hallattára s büszkébben dobogott a szív az attila alatt.

Dr. Szigethy Lehel kecskeméti jogtanár beszélt az alapkö előtt, mely — mint mondá — dacolni fog vésszel vilharral s állni fog, míg a haza áll.

A kongresszus tagjai azzal a szent meggyőződéssel mentek haza, hogy 6 hónap múlva legalább is kész lesz a szép emlékmű, hirdelve a magyar diákok hazafias kegyeletét.

Elmult 6 hónap, elmult egy, két év, — már a harmadik végét járjuk, de Pusztaszeren diákemlék még ma sincs.

Eszembe jut pedig az egész dolog abból az alkalomból, hogy Kecskemét város műbirálói milyen alaposan elverték a port Lovas Lajos kecskeméti szobrászon, kire az emlékmű elkészítését bízták. — Ez a szegény, igen tehetséges művész ambicioval oldotta meg feladatát, reáköltött a mintára egy csomó pénzt s mikor arról volt szó, hogy az emléket felállítsák, a bírálóbizottság talán személyes indokoktól vezetve, egyszerűen kimondta, hogy *Lovas Lajos* műve nem elégíti ki az igényeket, nem izléses, nem csinos, ergo nem fogadható el. Ezzel azután az ügy vagy három esztendőre ismét lekerült a napi rendről.

TÁRCA.

E néhány dalban...

(Epilog Ady Endre verskötetéhez.)

E néhány dalban ifjuságom
Minden szép álma eltemetve,
Csak a köny van már szemembe,
Elszállott sok, szép régi álmom.

De mégis míg az örök este
Reám borultát félve várom,
Dalokba olvadt ifjuságom
Hadd jusson még egyszer eszembe.

Még egyszer! S aztán dűrva lábon
Taposni a hervadt virágon
Jöjjön el hát, jöjjön az élet.

E néhány dal megőríz téged,
Ezerszer szent, édes emléked
Hervadt virágom: Ifjuságom!

A Rákóci vén harangja.

Irla: Ady Endre.

A Rákóci vén harangja
Ha megkondúl,
Panaszosan szól a hangja
Meg nem értett fájdalomtól.

Siró szava elhallatszik
Meszsze, meszsze;
Mintha minden kondulása
Egy hatalmas sóhaj lenne.

Hejh! nem így szólt, nem ily búsan,
Meszsze régen,
Lelkesítő honfi-tűz volt
Hivogató ércnyelvében.

Zúgó szaván felcsendült a
Hálaének,

Nem csak a kecskeméti jogászok dolga ez, hanem közről érdeklő az egész magyar ifjúságot.

Mi debreceniek szégyeneljük, hogy sem a központ, sem Kecskemét nem akarja a kérdést dűlőre juttatni. Szégyene a magyar ifjúságnak, hogy nagy garral hirdetett olyasmit, a minnek nem tud megfelelni.

Kivánjuk, követeljük, hogy a budapesti egyetemi kör elnöksége, ha már a magyar diákság vezetője, sürgősen vegye kezébe az ügyet, lépjen érintkezésbe a kecskemétiakkal s intézkedjék végre-**valahára** eredményesen.

Legkönnyebb ugyan hallgatni — de ha az egész ország ifjúsága követel valamit, talán mégis mozogni fognak egy kevésbé.

Az Egyetemi Lapok legközelebbi számában várjuk a feleletet. X.

A reformáció évfordulóján.

Hozsánna zengjen lelkünk ünnepélyén,
Szívünk buzogjon, hisz velünk az Ur!
Örömnél lángja gyuljon a kebelben,
Hitünk virága újra kivirul.
Föl, föl a porbul Isten képe-mása,
Oh! nézd, e nap szívünk feltámadása...
Erényt fakasztó eszmék ébredése,
Fényes szövétnek éjek éjjelére!

*Szive dobbant győzedelmes
Labancverő hajdú népnek.*

*Ő még látta a régen múlt
Nagy időket,
Még látta a szabadságot
Hősiesen kiküzdőket.*

*Még a magyar dicsőségnek
Látta fényét,
Visszacsengve egy hatalmas
Szabad nemzet szívverését...*

*Síró hangon zúg Rákóci
Vén harangja,
Jaj de kevés szívet talál,
Ki panaszát visszaadja.*

*A szabadság, mely felemelt
Egy világot,*

Lélek! repülhetsz Isten trónusáig,
Lehullt az ördögszülte rabbilincs...
A vakhit ódon vára szepte mállik,
Nyomor, sötétség, kétség semmi sincs!
Te kishitű erős lehetsz hitedben,
Te csüggedő remélhetsz Istenedben...
Zord századoknak átka eltemetve,
Csak egy maradt meg, s ez örök: az eszme!

Mert élni fog örökre, a mi égi,
Nem árthat annak elnyomás, halál...
Hisz' az igazt az Isten karja védi,
Hisz' arra Isten dús jutalma vár!
Nem! nem pusztulhat bűnök tengerében.
Ki bizni tud megtartó Istenedben...
Hiába minden ármány-szötte gázság:
A föld sarából égre törsz Igazság!

Nyomor ne sirjon, árva ne zokogjon,
Mert él az Isten s mi is általa...
Bár száz viharok száz villama sujtson:
Velünk van Ő és nem hagy el soha!
Ne félj, remélj hát vérező sziveddel,
Nézd... ott a Golgotán az Isten ember...
A merre Ő megy az az Élet utja,
S az idvezül, ki nem lankadva futja!...

Üdv néked ember! pernyi lételedből
Hogy feltekintél szebb honod felé...

*Megtagadva, egy harangnak
Érkeklébe visszazállott.*

*S a hideg érc úgy megérti
Bús fájdalját,
Siratja a szabadságnak
Elvesztett birodalmát....*

*A Rákóci vén harangja
Ha megkondul,
Panaszkodva szól a hangja
Elfelejtett hősi korról.*

MÓRIC és PILU.

Irta: Kupcsay Felix.

Még a pallosjog idejében történt Nagy és borzalmas valamit jelentett ez a „jus gladii.”
A legkisebb bűnért halál és megint csak halál.

S hallád az Igét, a mint híva csendül,
Bár lelkedet sötét vakság veré!
Üdv! hogy letépted százados bilincsed:
Hogy megtaláltad azt a drága kincset,
Miből meríthet lelked bánatában:
Áldás, élet fakad a Bibliában!

Üdv néked szellem! a ki új világot
Tudtál teremtni holt romok felett...
Oh! nem csudáljuk égi alkotásod,
Hisz' az Irás volt a te fegyvered!
S ki Istenével megy a küzdelemre,
Malasztjaként reá özőnlík Lelke...
Megdől előtte hitvány földi nagyság,
Mert győz az Ur és vele az igazság!

Üdv néked Isten százszor, százezerszer...
Te vagy az áldás, Te a szeretet!
Te vagy, ki jóságos, szelid kezeddél
Bekötözöd a vérző sebeket!
Hozsanna Néked szárszor, százezerszer,
Hisz Nélküled csak tetsz-halott az ember...
Hisz Nélküled szemünk semmit se látott!
— S Velel remélünk szebb, dicsőbb világot!

Olvadjunk össze szent harmóniába,
Higyjünk reméljünk, hisz velünk az Ur!
Vessük szemünk a gyászos Golgotára
S embert szeretni szívünk megtanul.

A jó bártfaiaknál is a község házában volt ki-
függesztve a pallos, azaz inkább egy óriási kony-
hakés, — a melyet kard hiányában tettek oda a
kapu felé

Alatta egy kopott, piszkos kaloda állott.
Valami barna képű, sűrű fekete szakállas ember
ült benne. Olyan szomorú volt szegény; bánatá-
ban némelykor nagyokat ordított s könyeivel kö-
nyeket fakasztott a bámulók szemeiben.

— Szegény Pílu, szegény Pílu kovács! —
sóhajtotta valaki.

— De hát mit vétett? Mi a bűne? — kér-
dezték többen az asszonyok közül.

— Egy macskát akart leütni a kerítésről.
Mindig a csirkéiben garázdálkodott. De nem ta-
lálta el. A kandur elfutott s a kődarab — oh
Máriacell — a szomszédot ütötte agyon. A vak-
szemnek ment. Rögtön meghalt a lelkem.

És ezért huzzák kötélre a kovácsot?! Sze-
gény, óh szegény Pílu kovács. Pílu pedig mind-
ezekre egy olyan keserveset ordított, hogy még

S ha él szívünkben ez a három eszme.
Feszítsenek bár gyötrelmes keresztre:
Milljó ördöggel bátran szembeszállunk,
Krisztus vezet 's mi nyomdokába hágnak!

Acsay Lajos th

Lapszemle.

Előre kell bocsátanom hogy e rovatot azért
nem olvasztjuk össze az „Irodalom“ c. rovat-
tal, mert specialiter a diáklapokra fog visszapillan-
tani és egyéb célja nem lesz, mint a megjelent
cikkek figyelemmel kísérése, megjegyzésekkel
ellátva, tehát van kritikai színezete is, azonban
olyan értelemben, hogy akadémizmus és minden
ifjú lelkesedésből eredő nemesebb intenciók fél-
remagyarázása kizárassék. Leghelyesebb lenne
talán a „Diák hírlapirodalom“, hanem a már
elődeink által használt czím, minthogy kizárólag
csak ifjúsági lapjainkkal foglalkozik, a „Lap-
szemle“ is megfelelő.

Egyetemi Lapok.

Wolfner Pál fő- és Siklóssy László segéd-
szerkesztése alatt igen gazdag tartalommal jelent
meg két és egy negyed ivnyi tartalommal a no-

a szemei is vörösen meredtek ki tőle. S bőrköté-
nye a sirástól puha lett már, mint a bársony.

A kaloda előtt egyszerre széteszlott a bá-
mész sereg és feltűntek a bírák, kik egy mellék-
utcából kanyarodtak be a község háza felé.

Valami heves disputában lehettek, mert öb-
lős hangjok betöltötte az egész teret s jól lehetett
hallani, hogy mit beszélnek:

— Az nagy injuria lenne!

— Kárát vallaná az egész község!

— Ki patkólná meg lovainkat?

— Ki abroncsolná meg szekereinket?

— Ki tenne lakatot pénzes ládikónkra?

— A közérdek veszélyeztetve lenne!

— Pílu kovács az egyetlen kovács az egész
vidéken! Neki élni kell! Neki kegyelmezni kell!

Megállottak a piac közepén. Komoly, fon-
toskodó arcot öltött valamennyi s összeráncolt
homlokukkal dűnynyógték egyszerre:

vember 1-i szám. Vezércikke „Calendis“ címmel a nagyok iránti szent kegyeletre hívja fel az ifjuság figyelmét, azután foglalkozik a tudomány vértanújával dr. Müllerrel. — Komáromy Zoltán igazi hévvel, lelkesedéssel írott sorai „A román jogászok“-ról hasonló érzelmeket keltenek bennünk, és kell hogy keltsenek minden magyar ifjuban. Tudósítása utolsó sorai így hangzanak:

„Elszámítják magukat, elfelejtik, hogy a magyar ember tud tünni, hallgatni, de megalázkodni soha. Elfáradt már hátunk a görnyedésben, kifáradtunk a kérésben, most már nem fogunk kérni, hanem követelni s kicsavarjuk az önök kezéből a botot s egy ütésünkkel visszafizetünk azokért a százados sérelmekért, azért a gyalázkodásért, a mellyel önök bennünket magyarokat illettek.“

Az egyetemi könyvtárról van aztán tudósítás. Érdekes témákkal foglalkozik még a Külföld, Színház, Irodalom és Művészet című rovat. Ij Zsoldos Benő meglegedést kifejező „Mult és jelen“ cikke azt hangsúlyozza általánosabb formában, a mit a vidéki ifjuság kifejezett a központnak, aztán a „Budapesti E. A. C. alapszabályai“ melléklet következik. A tárcát is meglegedéssel olvastuk.

Kolozsvári Egyetemi Lapok.

Alig második évi pályafutását fogja megtenni a Kolozsvári Egyetemi Lapok, széleskörű

megelégedést viván ki magának, s mint mult évi főszerkesztője Bodor Antal vezetése alatt, úgy látszik most is komoly körültekintéssel halad előre ifj *Polez* Rezső fő- és *Kunfi* Zsigmond felelős szerkesztése alatt. Ime a vezércikkben milyen szépen van kifejtve az oláh ifjak mozgalmával szemben, hogy dacára eddig tapasztalt ellenszenves viselkedésüknek, még egyszer nyujtsunk kezet nekik. „Mi, a büszke magyar hazának fiai, mi, a megbántottak, ujból baráti kezet nyujtunk nekik.“ — Vajjon lesz-e eredménye, azt a mult tagadja és a jövő fogja bebizonyítani?! Tény az, hogy a magyar ifjuság nem marad adósa, s ha nem is oly galád eszközökkel, de tenni fog arról, hogy az oláhok által oly rossz színben feltüntetett, oly barbárnak feltüntetett magyar műveltebbül és a külföld előtt is fényesebben bebizonyítsa jogos álláspontját.

Fel kell hívunk még az ifjuság figyelmét a nemzetközi diákszövetség megalakítására. Nagy és távoli jövője van ez eszmének, de bizonyos, hogy nagy ürt fog betölteni és megveti alapját annak, hogy a népek közelebb jöhessenek egymáshoz és hogy tartós szövetséget kössenek. A nemzetközi diákkongresszus létrehozása körül nagy buzgalmat fejtett ki s ugyyszólván létrehozását is Eftisio Giglio Tos dr.-nak köszönhetni. Hogy mily üdvös elveket hangoztat e szövetség.

— De hát akkor miként légyen elég téve az igazságszolgáltatásnak?... ekkor — — ekkor — — mást kéne helyette felakasztani!... Igazán nagyszerű!... De hát ki légyen az? — — ki is légyen az?

Éppen ekkor haladt el mellettök vigan fűtyörészve Móric és Számi, a község két szabója. Mint egy adott jelre, elmosolyodtak erre a bírák, a két zsidó felé fordultak s ujjjaikat a levegőben lóbálva, azok felé mutattak, mondván:

— Mire való egy községnek két szabó?

— Ez felesleges!

— Legalább az egyik!

— Az én ruhámat a feleségem varrja!

— Az enyémet a leányom szabja!

— Tehát egyik szabó teljesen felesleges!

— Jer ide Móric! — Hallod-e?! — kiáltották négyen is a bírák közül.

Szegény Móric szepegve vonult a bírák elé s csaknem összerogyott az ijedelemtől, mikor meghallotta a szentenciát.

Egy negyed óra múlva Pilu kovács helyett Móric a szabó sirdogált ott a kalodában szivszaggatóan, keservesen.

A bírák pedig mosták kezeiket. — Hiszen akasztottak is, igazságosan — a társadalmi, közérdekek — tekintetbe vételével.

Ha a vice ebben a kis történetben egy kissé lehangoló is, még sem hiányzik belőle a morál. Csak tekintsünk egyszer magunk körül. Olyan sokan vagyunk „Móricok“, — olyan kevesen a „Piluk!“ — és vajjon nem-e sokszor ítélünk a közérdek, társadalmi érdek titulusa alatt haszonlesően önjavunkra éppen úgy, mint azok a bártfai bírák?

legyen elég a szabályok 3-ik pontját ide iktatnom:

3. A szövetségnek minden tagja becsületére fogadja, hogy mindazon eszközöket, melyeket társadalmi állása, értelmisége és tevékenysége neki nyújt, a nemzetközi megegyezéseknek az ifjuság körében való terjesztésére fogja felhasználni s hogy el fogja oszlatni, bármilyen társadalmi osztályban is forduljanak elő, az előítéleteket, az ellenségeskedéseket és a gyűlölséget, melyek az államokat ellenséges viszonyba hozzák s háboruba terelik.

Ezután áttér az agyagfalvi gyűlés emlékünepére, melyet okt. 16 án az orsz. tört. ereklyemuseum az „Egyetemi kör“ közreműködésével rendezett.

Majd Gergely György e. körü elnök programja olvasható. Részletes tudósítás jön az egyleti életről.

A Sárospataki Ifjusági Közlöny

ismét ifj. Zsoldos Benő szerkesztése alatt jelenik meg. Kitűnő tanférfiakról, három tanárnak 25 éves jubileuma alkalmából, Radácsy György, id. Zsoldos Benő és dr. Kun Zoltánról szól a megemlékezés.

A lap agilis szerkesztője mindent megtesz lapja érdekében, melyen úgy a csinos külső, mint a beltartalom megelégedésünkre szolgál.

Tárczája is vonzó, élvezhető.

Ily általános rövid megjegyzésektől kísérve tettük le kezünkől lapjainkat, kitartást kívánva vezetőiknek.

K. A.

Ad res . . .

Eszmék forгатják a haladás kerekeit. S mig eszmékért küzd az emberiség, mig ki nem fogy a jólétet elősegítő eszmék tárházából, addig nem fog megszűnni.

Eszmék uralták az emberiséget kezdettől fogva, de nem oly értelemben mint ma, a mikor a haladás szélesebb körű és cosmopolitikusabb színezetű centralisatio eszméit hirdeti.

Ezt látjuk mindenféle. Az emberi elme csodálatos találmányai, a gőzgépek lehetségessé teszik az érintkezést, a táviró befutja az egész világot, praktikus találmányokat átvesz egyik nemzet a másiktól és saját hasznára fordítja

Tiszteljük minden emberben, bármiféle is legyen, az Isten teremtette embert, ha szellemi képességeit kifejtve részt kér magának a munkából, abból a munkából, melyet annak az emberiségnek haladására fordítand, mely megengedte az ő boldogulását.

S a mikép elismerjük mindenkiben ezt, ép annyira megveti a társadalom azokat, a kik visszaélnék az emberi méltóság megkívánta következményekkel.

Ember tehát ember s meddig kellett küzdeni, mig ez elismerésre talált. Utját állotta a faji elfogultság.

Minden jel arra mutat, ha későn is, de be fog következni a népek közötti szorosabb érintkezés.

E kölcsönös érintkezés aztán magával vonja azt, hogy sok tekintetben nekünk magyaroknak is meg kell hajolnunk az idegen szellem előtt, de ne feledjük el e közben történetünket és irodalmunkat, a mi nem is oly kietlen, oly sivár.

Büszkén, önérzettel pillanthatunk vissza a magyar nép gondolatvilágának e két leghivebb kifejezőjére, mert minden betűje, minden sora azt mutatja, a miért lelkesednünk kell.

És lelkesedjünk is oly formán, hogy legyünk hivek a multhoz, kezdjük meg az építést még az iskolában. A milyen szellem az ifjuságba oltódott, azt plántálja tovább az életben. Teremtsünk ezért mentől egészségesebb szellemet magunknak, mert a mi feladatunk. S ha vád illet, illesse a mostani ifju nemzedéket is, a miért erre okot adott. Meg van az alap, a mult, a melyre bátran építhetünk

S mit tapasztalunk? Ujabban bizonyos erőtlenség hatalma alá esett az ifjuság. Nem érdekli semmi a mi közös, a mi az összifjuságra vonatkozik. Az ősök iránti szent kegyelet érzése kihálóban, a hazaszeretet lángja alvóban. Nincs semmi a régi ideális multból, a mikor még a keserv is örömkönyveket csalt ki a sokat küzködő diák szemeiből. Hol van a jó idő:

Indul nagy utára az árva diák,
Feszítik agyát karakán ideák;
Jó bor: mibe gondja temetve leend,
Szép lány: kit amugy magyarul ölelend.

Mesébe való kor. Előnyomul a kegyetlen
= Én. =

Ugy látszik az egoismus százada következik.
Bizony, nem kedves jóslás lenne ez, ha az ifjusági

szellemet a jövő társadalmi szellem előfutárjának tekintenők! Az olasz diákság nemzetközi diák-kongresszust rendezett, a minek kivételére igazán csak a lelkes olasz diákság vállalkozhatott. Efisio Giglio Tos dr. nem kis eredménynyel állott élére, mert ezáltal az előítéleteknek, gyűlölködéseknek gonosz számai kezdenek gyöngülni. Itthon az oláh diákság lázong, s a helyett, hogy békében végezné kötelességét, sztrájkol és hinti államellenes eszméit.

A magyar ifjúságnak egyetemlegesen ki kellett volna megbotránkozását e kihívás miatt fejnie. Az oláh diákok Bukarest, Budapest és még több helyről kaptak dicsőítő buzditásokat. Mi pedig nem is vesszük tudomásul, vagy legalább is igen kevesen. Hol van a tűz, a lelkesedés lángja ifjúságunkban, a mely az ily üzelmekkel szemben hangosan kifakadna és mindezekért tiltakozna?!

Ébredjünk, adjunk életjelt, pártoljunk minden magyar ifjúsági mozgalmat, rázzuk le a nemtörődomség háládatlan köpenyét, mert nyilvánvaló, hogy ifjúsági élet csak akkor lehet ép, erős, ha annak tagjai pártolják mozgalmait és másod sorban csak az összifjúság iránti érdeklődés biztosíthat szebb jövőt, a jövődő nemzedéknek. A mult megadott mindent, a mit megadhatott, feltehat, kitartó és lelkes munkára!

Kiss Árpád.

Egyről-másról.

A Főiskolai Lapok mult számában lévő egyről-másról rovatot a kik olvasták, azt láthaták, hogy többek között én magamról is írtam.

A gyengébbek kedvéért tartom kötelességemnek kijelenteni, hogy annyira még nem mentem.....

*

Mennyit hallottunk a tavaly, meg az idén is a jogász-theologus kérdésről. Jobban megvitattuk azt, mint Bádeni a nyelvrendeletét, vagy a hazai ellenzék a kvótát.

És mikor már pro és contra kibeszéltük magunkat, akkor vettük észre, hogy másként áll a dolog valóban, s másként papíron.

Annyira nem hiszünk a testvérharczban, mint a Hegel logikájában.

Mindkettő csak pusztá szóbeszéd. S hogy ez így van, a mult esték egyikén láttam egy kolle-

giumi szalonban, mikor a diener után összeült kaláberezni két theologus, meg egy jogász.

Képzéjük ny. olvasók a jogász megkontrázta az egyik theologust, s a másik theologus segített a jogásznak megbuktatni a — kollegáját....

Hát hol van itt a jogász-theologus harc...?

*

Két októberi számadást láttam. Egy helyi pénzüntézetét s a jogász segélyegyletét. A pénzüntézet adott október hónapban **300** frt kölcsönt, a jogász segélyegylet ugyancsak októberben **3000** frtot kölcsönzött ki.

A kettő közül vajjon melyiknek megy jobban?

*

A kápsálásnak is vége van. Hál' Istennek rövid a szezonja. Nem sok gyűlt össze, se pénz, se elemozsia. Különösen kevés a krumpli. Örüljünk-e vagy szomorkodjunk a krumpli hiányon?

Annyi bizonyos, hogy a szőrszálakat nem igen lehet ezután a krumpliban feltálatni.

*

A novemberi alapvizsgák sikeréért legjobban Sándor, az udvari kurir imádkozott!

Őt érinti legérzékenyebben a jó vagy rossz siker. Első esetben kap az indexért 1 frtot, a másodikban — biztatást.

*

A multkor egyik kollegánk tüzesen udvarolt a főtéren valami hölgyismerősenek. A jogász nagy szónok; a hölgyismerős — szemtanu állítása szerint — a népfelkelési koron is tul volt.

Nagysád — mond a kollega — Kossuth Lajos azt mondotta: Meghajlok a nemzet nagysága előtt, én meg azt mondom: meghajlok ő nagysága előtt...

Ezt a nagy mondást még ő nagysága is tulzottnak vélte.

Tukó.

A két trombitás

A sebesültet az alkovenbe helyezték bajtársai s elébe huzván a zöld szövetü redőnyöket, az öreg házigazdához fordultak, ki gépiesen tartá ujjai közt kialudt pipáját.

— Így ni! Nem sok baja lesz önnek e szegény fiuval, nem sokáig huzza; hanem derék

ficzkó volt, jobb lesz neki itt halni meg, mint kinn a fagyos göröngyökön.

Az öreg lehorgasztá fejét.

— Nem szolgált önnek fia a régi zászlók alatt?

— Nem. Én magam voltam a trombitás a 3-ik zuáv ezrednél.

— Ő is épen ott volt a turkóknál. Ma fujta az utolsó rohamot!

— És mint fujta! Már felbukott, de a trombitát még mindig fujta erősen és dühösen, míg a többiek...

— Derék fiu volt — ismétlé csendesen a volt trombitás — legyenek nyugodtan felőle, ha meghal, mint hős hal meg, ha pedig magához tér, lesz, aki kívánságát teljesítse.

— Köszönet, bajtárs!...

S elmentek vissza a csatatérre, átvonulva a falun, holtakat, sekesülteket hagyva annak utcáin végig...

*

Az öreg egyedül maradt, mozdulatlanul a kandalló melletti szögletben álmodozva.

Miről álmodozott?

Ifju koráról, midőn ezredével a Kabyl hegységet mászta meg vagy mikor trombitája szavát Konstantine falai visszhangozták.

Oh! Ama szép napokról álmodozott, midőn a francia dicsőség mámorát zengő trombitahangok előtt arab, orosz, osztrák, kínai futottak!

Most tehetetlen és öreg, futni látta a vörös nadrágosokat a poroszok sötét tömege előtt.

Szomorú volt, egyedül volt.

S elvonultak emlékezetében a hajdan vidám trombita hangjai s azután egy másik valami gyenge, habozó accord, melyet egy barna iskolásgyermek teljes erejéből fujva adott ki apja trombitáján.

*

Lorraine Ferencz, midőn Afrikából hazajött, térdében egy golyóval, mellén hadi éremmel, egy két éves lurkót is hozott magával haza. Az afrikai táborozás alatt ugyanis megnősült, elvett egy barna mór nőt, ki azonban még szülőföldjén meghalt, anélkül, hogy Franciaországot látta volna.

Rendszerető lévén, mint minden katona, Lorraine atyja és anyja akart lenni egy személyben a kis Péternek, a kit imádott s a ki iránt

daczára kemény és szigorú külsejének, valódi atyai gyöngédséggel viseltetett.

A gyermek nőtt; vonásait az atyjától, bronzszínű bőrét és göndör haját anyjától örökölte. Bátor, nemes, jó gyermek volt.

— Derék ficzkó, derék katona lesz belőle. — szokta büszkén mondogatni atyja, az egykori trombitás.

Szerencsétlenségre a „mór gyerek“ — mint a hogy a faluban nevezték — rabló őseinek a ragadozásra való hajlamát is örökölte, a mi a szigorú becsületességű Lorraine gondolkozásával sehogy sem fért össze.

Sokszor intette s mindenképen igyekezett megjavítani a subanczot, de mégis akárhányszor rajta kapta a csempészkedésen.

Egyszer aztán csakugyan lopott.

Az öreg most nem szólott semmit, hanem hadi érmét levette melléről s szegre akasztotta; aztán daczára a fiu megbánásáról tanuskodó könyörgésnek, a tolvajság töredelmes bevallásának és minden kérelemnek, kijelentette, hogy tolvajnak apja nem lesz s elűzte a háztól.

A fiu elment s többé nem is adott életjelt magáról. Él-e vagy meghalt, senki sem tudta. De a vén katonától fia nevét nem hallotta senki s most midőn minden atya a fiáért remegett; tőle a sors megtagadta ezt a szomorú örömet

*

Az ágy függőnyei megmozdulnak és a sebesült gyöngye nyöszörgése hallatszott onnan ki.

Az öreg egy gyertyával közeledett a fekhelyhez.

— Kiván valamit vitézem...

Nem végezhetette be.

A haldokló mintegy villamos erő által lökve, könyököre emelkedett s a ronszolódott fő vérző vonásaiban az atya fiára ismert.

— Péter! Péter! — hebegé megkövülve.

A gyertya égő cseppjei végig folytak az öreg ujjain, anélkül, hogy észrevenné azokat, ott állott mozdulatlanul, téveteget szemekkel nézve a fiura, kit titokban annyira megsíratott.

A sebesült is felismerte.

— Bocsánat!... Atyám bocsánat! — nyögé kezeit összetéve.

Az öreg fájalmában szóhoz sem birt jutni.

— Bocsánat atyám, bocsáss meg! — ismétlé a szerencsétlen — rossz voltam életemben, de becsületesen halok meg.

Az öreg még mindig hallgatott.

A sebesült feje a párnára hanyatlott, de hirtelen forró cseppeket érzett arczára hullani.

Az apa sirt Könyei lemosták a fiu sáros homlokát, mintha második keresztség szent cseppjei hullának arra.

Majd leakasztván a szegről a katonai érmet, mely anyyi éven át függött a falon a kereszt alatt: a fiu mellére függeszté.

A haldokló halvány arcán az üdvözülés sugarai vonaglottak végig s reszkető kezeivel ajkához emelve az érmet, suhogó:

— Köszönöm atyám!

És kilehelte lelkét...

*

--- Káplár! Olvassa a névsort!

A fölkelő nap vörös sugarai végig ömlenek a véres, megtizedelt csapaton.

— Aubert.

— Jelen!

— Mohamed Ali Lorrain!

— Jelen — szólt egy gyöngye hang.

Minden szem a trombitás felé fordult.

Az öreg Lorrain állott ott, álmos, száraz szemekkel, fia ruhájába öltözve.

— Nevem Lorrain, a 3-ik zuáv-ezred egykori trombitása. Fiamat megölte az ellenség, én fogom helyettesíteni.

A kapitány szó nélkül tisztelgett a veterán előtt s a névsort tovább olvassák.

— Előre!

Az ellenség nagy erővel szorította össze a kis csapatot.

— Előre!

A trombita rohamra szólt.

A katona lelkén valami rémitő, romboló borzadály fut végig.

A borzasztó, a kétségbeesett, a vérszomjas düh kiáltása ez!

A turkók vadul, a bosszútól részegen, ellenállhatatlanul rohannak előre.

Az öreg Lorrain is velök. Mintha nem is lábai vinnék, rohan előre, ajkain a trombitával fujja a rohamot szünet nélkül.

Száján kibugygyan a vér, szemei kidülednek, halántéka lüktet...

Rohan, mindig örültebben fujva a rohamot.

Jobb karját elhordja a golyó, a balkezébe fogja a trombitát; másik golyó czombján furódik át, tovább hatol; — végre egy szíven találja s el-

esik ott, éppen azon a helyen, hol néhány órával előbb fia elhullott...

D. A.

Egyleti élet.

— „A Debreceni Főisk. Gyorsíró Egylet“ sikerrel folytatja működését. Tagjai számára három tanfolyamot tart fenn és pedig a gyakorló, haladó és kezdő gyorsírók számára. Nem csak a levelező- és vita-gyorsírás elemeibe való bevezetést eszközli tehát ezen egylet, hanem a gyorsírás mindkét részében tökéletesen kiképzett tanulókat magában foglaló g y a k o r l ó tanfolyam fenntartása által a legmesszebb menő gyakorlat igényeinek megfelelni is képes. Csak nem rég a városunkban f. évi nov. 6-án tartott népgyűlés szónokainak a „Debrecen“ c. helybeli napi lapban részletesen megjelent s ezen egyleti tagok által stenografált beszédei is nyilván mutatják, milyen kemény munkával is megtudnak a mi gyorsíróink — s csupán hazafias lelkesedésből — birkozni. Maga az „Orsz. Magy. Gyorsíró Egyesület“ adott ennek a mi gyorsíróinkat jellemző lelkesedésnek és szorgalomnak hathatós kifejezést, midőn azt kívánta, bárha ez a szellem terjedne el minden felé, s midőn Polgár Kálmán egyleti elnököt választmányi tagjai közé választotta. A nov. 6-iki népgyűlésen a következő gyorsírók vettek részt: Polgár Kálmán, Madarassi Gyula, Fráter Ernő, Simon Imre, Tóth Dezső, b) Tóth János.

— Joghallgatók Segítő Egyesülete ez évi forgalma 3500 frt felé jár, a mit szegényeb sorsu joghallgatók ingyen segélyezésére, a többi könyvek beszerzésére és kölcsönsegélyre adott. Ez idén igen szigorúan behajtatnak a régi követelések és a behajthatlan töröltetik, hogy végre valahára rend lehessen Igen fontos lenne egy külön terem berendezése, irattár-, könyvtár- és pénztár kezelésére, hol egyszersmind hivatalos órák is tartatnának. Egy szóval sok kellék hiányzik még, hogy kellő mederban szolgálhasson ez egylet elérendő humanus céljainak.

— Jogász Önképzőkör legutóbbi gyűlésén Balogh János 4. jh. tartott felolvasást „Kísérletezésről“ címmel, a büntető jog köréből. A majdnem másfél órán át felolvasott tanulmányért a kör szerzőnek, illetve felolvasónak köszönetet szavazott. — Idő előrehaladottsága miatt több tárgy nem is kerülhetett felszínre.

— Értesülünk, hogy Korsós Zoltán a J. Ö. K. elnöke tisztségéről lemondott elfoglaltsága miatt. Nagys. Dr. Bartha Béla felügyelő tanár ur össze is hívta a közgyűlést, azonban részvétlenség miatt mindezideig nem választott új elnököt a kör. A kör ügyeit addig annak lelkes pennája: Kovács Imre 3. jh. vezeti.

— Zenekör ismét folytatja próbáit a zeneteremben, hová az igazolványnyal be lehet jutni. Legkevesebb gondja az elnöknek van, mert minden zenész annyira szíven viseli egyletének dolgait, mintha minden nehézség az ő vállaira nehezednék. Így sok mindent el lehet érni!

— A főgymnasiunai „Petőfi-Önképzőkör“ tisztikara a következőleg alakult meg. Elnök: Birta István VIII. o. t.,

főjegyző: Végh József VIII. o. t., titkár: Kun Zoltán VIII. o. t., alelnök: Zalai Béla VII. o. t., aljegyző: Tóth Dezső VII. o. t. pénztáros: Forberger Béla VII. o. t. Rendes választmányi tagok: Balogh Ernő VIII. o. t., Tóth István VIII. o. t., Ábrahám Ernő VII. o. t., Oláh Gábor VII. o. t.; pótválasztmányi tagok: Püski István VIII. o. t., Szatmáry Zoltán VIII. o. t., Balkányi Kálmán VII. o. t., Harsányi Imre VII. o. t.

Diákélet Grácban.

Irja: **Takács Endre.**

I. levél.

Kedves barátom!

Itt vagyok tehát Grácban, hová a sors egyideig száműzött hazámból. Ez a sors különben nem más, mint öregem becses akarata, a ki azt óhajtja, hogy én már ifju koromban minél többet tapasztaljak s miután — mint mondja — a tapasztalás arany bányája a külföld, ide küldött, mint a tapasztalásszerzés nagy útjának első állomására

És én, választásának csak örülhetek, mert Grác nem csak szép, hanem érdekes és mulatságos város is.

Hogy szép, azt még a legszigorubb kritikának is el kell ismernie. Már fekvése is rendkívül előmozdítja ezen nem megvetendő tulajdonságát, a mennyiben a Muhr folyó két oldalán terül el. Azon felül környéke is a leggyönyörűbb tájak közé tartozik, melyeket csak valaha láttam életemben. A várostól alig negyed óra járásnyira van, (hova különben villanyos vasút is vezet) egy, hogy úgy mondjam, bájos kis tó, a Hilmteich, melynek egyik partján fenyvesek borította hegy emelkedik. E hegy tetején egy torony van, melynek tetejéről gyönyörű kilátás nyílik az egész környékre. Ha pedig a villanyos vasútról itt nem akarsz leszállani, az elvisz egészen Mária-Trostig, melynek gyönyörű nagy temploma a számtalan búcsúnak volt és lesz tanyája, míg csak a vallás ki nem hal a szinte bigott köznép kebléből.

A város mindkét felének környéke bővölködik fürdőhelyekben, mert mind ezen a tájon fekszenek, s talán névszerint te előtted sem ismeretlen fürdőhelyek, mint: Maria-Grün, Radegund, Andritz, Feldhof, Judendorf, Gratwein, Tabelbad, Gleichenberg stb.

Ámde nemcsak a környék, hanem maga a város is gyönyörű. Akármerre tekintesz, zöldelő fák, viruló bokrok tűnnek szemeidbe. Érdekes e

tekintetben a Beethoven-Strasse, melynek minden háza előtt egy kis kert terül el. De két legnagyobb éke a városnak a Stadtpark és a Schlossberg. Képzeld magadnak a gyönyörű város kellő közepén egy óriási kertet telve ritka növényekkel, virágágyakkal, árnyas platán- és vadgesztenye alléektól át- meg átszelve s ékeskedve gyönyörű szobrokkal és szökőkutakkal, hol a legszebb helyeken elegáns kioszkok kínálnak felüdítésre, — nos ez a Stadtpark.

Ha pedig a város középpontjából akarod szemeidet remek kilátásban gyönyörködtetni, úgy csak a Schlossbergre kell felmenned, mit megkönnyít a sikló, és a legszebb látvány tárul előd.

De talán már untatlak is ezzel a leírással, mely — úgy veszem észre — veszedelmesen hasonlít holmi utleiráshoz; pedig én nekem nem volt szándékom figyelmedet ezzel venni igénybe.

Ezért is áttérek érdekesebb tapasztalataimra és élményeimre.

Mindenek előtt felszólítalak, hogy soraimat bizonyos tisztelettel olvasd, mert többé nem egy gymnazista ír neked, hanem a „student“, s mi több, a „bursch“.

Meg fogod érteni ezt a kijelentésem, ha megtudod, hogy három napja tagja vagyok egy „burschenschaft“-nak, mely az ékes „Allemannia“ névvel diszelkedik.

Kérded, mi az a „burschenschaft“? — Nos, mindjárt elmondom neked.

Rögtön az első napon megérkezésem után, úgy 11 óra tájban, miután a beiratkozást elvégeztem, siettem a gráci korszóra menni, a minek helye különben a Herrengasse és a Carl-Ludwig-Ring.

A korszón két dolog tűnt fel nekem különösen. Az egyik igen kellemesen hatott reám, s hat bizonyára minden idegenre is, t. i. feltűnően sok szép leányarcot láttam. Te ismeresz engem s tudod, hogy szemeim milyen kegyetlen kritikusok s ugyancsak ritkán hallottad tőlem egy leányra azt mondani, hogy szép, de a gráci hölgyek előtt teljes hódolattal veszem le kalapomat. A másik dolog nem annyira tetszésemre, mint inkább csudálkozásomat és kíváncsiságomat keltette fel. Igen sok fiatal embert láttam, kikben első percre felismertem az egyetemi hallgatót, de a kiknek öltözéke a legnagyobb csudálkozásomra adott okot. Lapos és különféle színű siphákat viseltek

s mellényük felett tarka szalagot: mindegyiknek szemén monokli, kezében fekete, elefántesongombos bot volt.

De kételyem nem tartott sokáig. A mint ugyanis ebédelni mentem az „Erzherzog Johann“-ba, egy egész társaságot láttam ülni egy elkülönített asztal mellett, mely társaság minden tagja egyforma szalagot viselt s a közeli fogason függő sapkák is mind egyenlő színűek voltak. Azonkívül az asztal melletti falon egy czimer függött, a melynek piros mezőjében egy furcsa monogramm diszlett.

Odaszólítottam a főpincért és ezt a kérdést intéztem hozzá:

— Kik azok az urak?

— Diákok. — Volt a válasz

— Azt gendoltam, — feleltem én, — de miért hordanak piros sapkákat és szalagokat?

— Hja ugy! — mondá a pincér mosolyogva. — Uraságod bizonyára idegen s így nem tudja, hogy a gráci egyetem hallgatói, hasonlóan a német diákokhoz, egyesületeket, ugynevezett „burschenschaft“-okat szerveznek, s megkülönböztetésül a többi diákoktól, hordják a sapkákat és szalagokat. Itt több ilyen egylet van és minden egyletnek megvan a maga színe és neve. Ennek például a neve Allemannia.

— És miért van az a czimer a falon?

— Azért, mert a társaság mindig itt szokott étkezni s egyszersmind figyelmeztetésül a többi egyleteknek, hogy itt már az Allemannia foglalta le a helyet, mert két egylet soha sem jön egy vendéglőbe. Különben az Allemanniának egy külön szoba is van fenntartva nálunk, a hová csakis az egylet tagjainak szabad belépni. Ott szokták az esteli „Kneipé“-t tartani.

— És kik léphetnek be az ilyen egyletbe?

— Talán uraságod szándékoznék?

— Igen! — Mondtam én, egyszerre kedvet kapva ahhoz, hogy e csudálatos és érdekes életbe belepillanthassak.

— Akkor talán ide hívom az egylet elnökét, az Obmant, — az kellő felvilágosítást adhatna önnek.

S ezzel elsietett a társaság asztalához, odalépett az asztalfőn ülő diákhöz s néhány szót sugott fülébe, mire az felkelt s hozzám jött.

Bemutatkoztunk egymásnak, mire ő leült asztalomhoz és így szólott hozzám:

— Ön, uram, mint hallottam, társaságunkba óhajtana belépni.

— Igen — feleltem én — s e célból voltam bátor felvilágosítást kérni öntől. Bocsánat, ha esetleg zavartam...

— Óh kérem, dehogy! Nos tehát ön azt kívánja tudni, hogy megvannak-e önben azon feltételek, melyek felvételéhez szükségesek.

— Igen.

— Megengedi, hogy e célból néhány kérdést intézzek önhöz?

— Tessék.

— Minő nemzetiségű?

— Magyar.

— Tehát nem szláv?

— Nem.

— Helyes. Be van iratkozva az egyetemre?

— Igen. Az orvostanra.

— Nagyon helyes. Most még egy kérdést. Nemes ember ön?

— Az vagyok.

— Van-e legalább 50 frt zsebpénze?

— Több annál!

— Nos akkor uram, szólott ő nekem kezét nyújtva, szívesen és örömmel vesszük önt fel egyletünkbe s ezért kérem legyen szíves ma este ide fáradni, hogy az ünnepélyes actus megtörténhessék.

— Itt leszek!

— A viszontlátásra!

Ő visszatért társaihoz, én pedig fizettem és mentem.

Megvalloim neked, hogy nagyon tépelődtem magamban azon, vajjon nem csináltam-e bolondot azzal, hogy e társaságba belépni köteleztem magamat, mert az elnök kérdéseiből kiérezni véltem, hogy itt nem csak költséges mulatságról, hgnem, hogy úgy mondjam nemzetiségi pártoskodásról van szó.

Azonban tépelődésem nem tartott sokáig. Te ismersz, s így nem szükséges neked elmondanom, hogy én tetőtől talpig bohém ember vagyok, a ki még a legnagyobb bolondságra is kész, csakhogy mulathasson.

Este tehát ismét elmentem az Erzherzog Johannba. Az étteremben csakhamar találkoztam az Obmannal, a ki karon fogott és bevezetett a corps szobájába.

Egy harsogó „Heil“ fogadott minket.

Ez az üdvözet meglepett, mert tudtam, hogy ez a német birodalmi diákok köszöntése s így idegenszerűnek tűnt fel nekem azt osztrák diákok szájából hallanom.

Miután az Obmann a társaság minden tagjának bemutatott, felállt és az általános csöndben a következőket mondta:

„Uraim! Ime egy új tag lépett hozzánk, ki remélem, nem fog társaságunk szégyenére válni és ezért is felkérem a „Fuchsmajor“ urat, hogy őt ünnepélyesen a Fuchsok sorába iktassa.“

E szavakat meg kell magyaráznom neked. Fuchs, mint tudod, magyarul annyi mint róka s így a „Fuchs-major“ elnevezés körülbelül azt jelenti: a rókák főnöke. Ez a burschenschaftban az Obmann után a legmagasabb tisztség.

Most már azt is el kell mondanom, hogy kik azok a „rókák“. Így neveznek minden újonnan belépett tagot, a kinek is kötelessége addig, a míg burschsá nem promoveálják, az idősebbek iránt föltétlen tiszteletet tanusítani. Egy félév letelte után megszűnik Fuchs lenni és lesz belőle Bursch.

Az Obmann szavaira fölkel a Fuchs-Major és így szól:

„Az új rókának „brudert“ kell inni.“

Az pedig úgy történt, hogy én a kezembe lévő sörös poharat annyiszor üritettem ki, a hány tagja volt a társaságnak, még pedig úgy, hogy az illető mindig jobb karját az én jobb karomba fonta s egyszerre üritettük ki poharatnkat, aztán megcsókoltuk egymást és azt mondtuk „Heil“.

Ez nem kis feladat volt, roszul is lettem tőle alaposan.

Ezután a Fuchs-Major fejembe nyomta az egyleti sipkát, mellekre csatolta a szalagot s a „róka“ készen volt.

Azután ittunk és daloltunk egész 2 óráig éjjel és megjegyzem, hogy csupa német dalokat énekeltünk, mint a „Wacht am Rein“-t, a „Heil dir im hegeskranzot és ilyenfélét, mintha nem is Ausztriában, hanem Németországban lettünk volna.

Most tehát tagja vagyok az „Allemanniának.“ Kíváncsi vagyok, vajjon mily különös dolgokat fogok még e minőségemben átélni.

Biztosítalak, hogy mibelyt valami említésre méltó dolog történik, azonnal tudósítani foglak. Addig is üdvözöl

barátod: J e n ő.

Graz, 1898 oct. 4.

(Folyt. köv.)

Vegyes közlemények.

— **A nagyvárad oláh jogászok ellen.** Lapunk szerkesztője mozgalmat indított, hogy a debreceni akadémia ifjúsága fejezné ki legmélyebb megvetését a várad oláh jogászok viselkedésén s üdvözölje táviratilag a várad magyar jogászokat. A terv valami ok miatt nem sikerült, de a „Debreceni Főiskolai Lapok“ szerkesztősége megragadja az alkalmat s ez uton üdvözi a nagyvárad testvéreket. Legyenek ezután is olyan jó magyarok ott az oláhság egyik jó helyén s védelmeznék meg a magyar ifjúságot minden rágalom ellen. Mi mindig velők vagyunk.

— **Reformatio emlékünnepe.** Október 31-én kegyeletos emlékünnepezt rendezett a „Hittanszaki Önképző-Kör“ a reformatio megszületésének emlékére. Ott láttuk városunk előkelő közönségét, egyházunk kimagasló alakjait, a tanári kart és az ifjúságot. Nt. Csiky Lajos theol. dékán mondott igazi szónoki hévvel ünnepi beszédet, mely úgy gazdag eszmetartalmával, mint megható előadásával lebilincselte a hallgatóság figyelmét. Acsay Lajos 2. th. alkalmi ódáját szavalta el és Juhász Sándor 4. th. felolvasást tartott. Ez igazán magasztos ünnepélyt a közönség felelemelő éneklése zárta be.

— **A joghallgatók becsületszéke** f. hó 16-án, kedden délután 6 órakor a VI. sz. teremben alakul meg.

— **Magyar Irodalmi Társulat** ülései minden szombat este 7—10 órai időközökben tartatnak. A kör sikerrel folytatja működését, melyen eddig több sikerült szavaltat és szónoklatban gyönyörködött a hallgató publikum. F. hó 13-iki gyűlés programja volt: Hirschfeld Dezső 1. jh. szavaltat, Ady Endre 3. jh. költemények felolvasása, Szabó János 2. jh. szavaltat, Mocsáry Miklós 2. jh. felolvasás. Működtek még: Acsay Lajos 2. th. költemények felolvasás és Váró Géza 1. jh. szabad előadással. — Az előadásokat általában komoly tanulmány jellemzi.

Szerkesztői üzenetek.

P. J. Nagyvárad. Ne feledkezz meg rólunk; üdvözl.

Frigyes. Versében téli hangulat található s szívében tavaszi napsugár játszadozik. Óriási ellentétek!

K. B. Levél meg nem sokára.

I. Hogy ön a „Margit“-fürdőben zár alá tette a zsebkését és 20 filléresét, azért nem kell mindjárt költeményt írni és keseregni. Ha önnek azok voltak legértékesebb tárgyai, nem tehet róla.

Móricz. Mit gondol e vers sorairól?

Szívem beteg,
Lelkem rideg,
Nincsen üveg,
Torkom üreg... stb.

Ne tréfáljon.

K. F. Köszönet érte!

Tünődés. Sorait még nem olvashattuk át.

H. Gy. Ez még nem üti meg a mértéket.

P. Gy. Multkor behűdött elbeszélése nem közölhető.

P. J. (Várad). A tiszteletplétdányt megindítottam. Levél meg.

Kíváncsi. A multkori apróságoknak csak egy részét irta Tukó, a többi a kiadóhivatal műhelyéből került ki. Különben a jelen számban felel Tukó ur.